

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **K.G.**

oskarżonej z art. 160 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2023 r.,

skargi obrońcy oskarżonej w trybie art. 539a k.p.k.,

na wyrok sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 28 kwietnia 2023 r., sygn. akt V Ka 797/22,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Mławie

z dnia 16 września 2022 r., sygn. akt II K 935/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić skargę;**
- 2. obciążyć oskarżoną kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 16 września 2022 r. (sygn. akt II K 935/19) przyjmując, iż K.G. w dniu 28 lipca 2019 r. w miejscowości P. na drodze krajowej nr [...] ruszyła kierowanym przez siebie pojazdem m-ki S. o nr rej. [...] pomimo tego, że w bezpośredniej bliskości tego pojazdu stał M.S, tj. stał przez maską przedmiotowego samochodu, w wyniku czego M.S. znalazł się na masce auta, a następnie kontynuowała ona jazdę przez kilka metrów z prędkością maksymalnie 5 km/h pomimo tego, że pokrzywdzony znajdował się na masce samochodu, czym naruszyła nietykalność cielesną pokrzywdzonego, który to czyn wypełnia dyspozycję art. 217 § 1 k.k., na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art.

17 § 1 pkt 9 k.p.k. umorzono postępowanie karne przeciwko oskarżonej z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 28 kwietnia 2023 r. (sygn. akt V Ka 797/22) uchylono wyrok Sądu I instancji i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania.

Na powyższe orzeczenie skargę w trybie art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonej, zarzucając wyrokowi:

„a) mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. oraz art. 102 k.k. w zw. z art. 433 § k.p.k. polegające na wydaniu wyroku, na mocy którego Sąd Odwoławczy zdecydował o konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości i zaniechanie umorzenia postępowania, pomimo tego, że już na etapie postępowania przed sądem I instancji zaistniała okoliczność, która winna skutkować umorzeniem postępowania w tym zakresie z uwagi na przedawnienie karalności czynu wobec upływu roku od momentu dowiedzenia się przez pokrzywdzonego o czynie i osobie sprawcy (na dzień 7 września 2022r. minęło ponad 3 lata od zdarzenia w dniu 28 lipca 2019r.), nieuwzględnieniu przez sąd II instancji przedawnienia karalności za czyn prywatnoskargowy;

b) mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 437 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie polegające na uznaniu, że zachodzą okoliczności uzasadniające przeprowadzenie przewodu sądowego całości, podczas gdy już z własnego uzasadnienia wyroku Sadu II instancji wynika, że nie istnieją braki dowodowe, a tylko wąska część dowodów, na którą składają się konkretnie wymienione zdania z zeznań [...] zostały, jak stwierdza Sąd II instancji, „pominięte w ocenie dokonanej przez Sąd meriti”, podczas gdy Sąd I instancji wprost wskazał, że oparł się na zeznaniach tych świadków i nadał im ustaloną przez siebie wiarygodność, zaś wybrane przez Sąd II instancji pojedyncze zdania z zeznań świadków stanowią jedynie niewielką część całego materiału dowodowego w sprawie i nie dają podstaw do skierowania sprawy do ponownego rozpoznania w całości zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k., a sąd II instancji miał pełen materiał dowodowy do tego, aby rozpoznać merytorycznie apelację, ewentualnie

mógł w niewielkim zakresie przeprowadzić postępowanie dowodowe i oceniając materiał dowodowy utrzymać w mocy orzeczenie sądu I instancji, ewentualnie jak wnosiła oskarżona - ją uniewinnić;

c) mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego w postaci art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 455a w zw. z art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k., poprzez niezastosowanie tych przepisów polegające na uznaniu, że brak wskazania konkretnych zdań z zeznań świadków w uzasadnieniu wprost stanowi przesłankę do wydania orzeczenia kasatoryjnego w rozumieniu przepisu art. 437 § 2 k.p.k., podczas gdy Sąd I instancji w uzasadnieniu określił, że wydając wyrok opierał się na całości zeznań tych świadków, a oskarżona nie powinna ponosić odpowiedzialności za uchybienia prokuratora - przedawnienia karalności za czyn prywatnoscargowy, czy sądu II instancji - przedawnienie karalności oraz brak uzupełnienia materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, jeżeli Sąd uznawał je w tak niewielkiej części za niezupełne”.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Płocku jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Powodem uchylenia orzeczenia przez Sąd odwoławczy było stwierdzenie, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia art. 60 § 1 i § 4 k.p.k. w postaci braku odebrania od oskarżyciela publicznego oświadczenia, czy w przypadku zmiany kwalifikacji prawnej na art. 217 k.k. urząd prokuratorski wyraża wolę ścigania. Gdyby ten zrezygnował z woli ścigania – należało zwrócić się do pokrzywdzonego z tym pytaniem. Sąd rekapitułuje przebieg rozprawy z dnia 7 września 2022 r. klarownie przedstawiając naruszenie proceduralne Sądu I instancji.

Nadto obszernie, rozważając zarzuty oskarżyciela publicznego Sąd odwoławczy zasygnalizował, że konieczne jest także przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości, gdyż z zeznań świadków zdarzenia wynika, że sytuacja była niezwykle niebezpieczna, wobec czego należy zestawić je z

pozostałymi dowodami i na nowo skonfrontować m.in. z zeznaniami pokrzywdzonego, oraz wyjaśnieniami oskarżonej.

Konkluzja Sądu odwoławczego w pkt 5.3.2. formularza uzasadnienia klarownie wskazuje na jego stanowisko, które zasadza się na konieczności ponownej oceny całokształtu materiału dowodowego, oceny możliwości prowadzenia postępowania w przypadku uznania czynu za wyczerpujący znamion typu prywatnoscargowego (w perspektywie przedawniania oraz skargi uprawnionego oskarżyciela).

Zwrócić uwagę należy także na treść art. 454 k.p.k., który stanowi, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie. Zatem w niniejszej sprawie, jeśli Sąd uznał, że nieprawidłowo stwierdzono, że prokurator nie objął ściganiem typu prywatnoscargowego, nawet uzyskując takie oświadczenie na etapie odwoławczym, nie było możliwe skazanie.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

WZ

[ał]